

ФАСТІВСЬКИЙ ЛІЦЕЙ-ІНТЕРНАТ

Філософія мистецької освіти в Україні

учителя художньої культури
Божко Інни Григорівни

Фастів 2012

Зміст

- 1. Сучасна філософія освіти**
- 2. Поняття філософії мистецької освіти**
3. Світоглядна функція філософії мистецької освіти
4. Роль сучасної філософії освіти в Україні (на прикладі курсу «Художня культура»)

Сучасна філософія освіти

Найважливіші функції освіти – це навчання і виховання у їх безперервній взаємодії. Тим самим мета будь-якої освітньої системи полягає у формуванні такого практичного світогляду людини, який би краще поєднував її професійну діяльність з тими загальними світоглядними цінностями, які закладені в основу даної системи. Оскільки філософія з часу свого виникнення завжди відігравала функцію теоретично-рефлексійного аналізу світогляду і його подальшого розвитку, то вона набула найважливішого значення і в становленні нових освітніх систем.

Філософія освіти не обмежується аналізом лише проблем офіційно визнаних педагогічних установ, бо освітня діяльність включає у себе і низку інших засобів формування людини.

Сучасна епоха поставила перед освітою, її філософськими засадами принципово нові найважливіші проблеми. Загострення глобальних проблем, яке все більше загрожує знищенню людства, потребує саме суттєвих змін усієї стратегії діяльності останнього, а тому і формування того нового типу практичного світогляду, який і визначає цю стратегію. У вирішенні даного завдання, яке стало найважливішим для всього людства, головну роль, безумовно, повинна відігравати сучасна освіта. Але вона потребує і найсуттєвішого реформування на основі нової філософії освіти.

Загострення глобальних проблем залишає людству досить мало часу на їх вирішення. Тобто зараз існує дві можливості: або людство знайде нову парадигму такого вирішення та розробить механізми її впровадження через реформування освітніх систем у формуванні нових видів практичного світогляду, або усі ми приречені на загибель. Перший варіант, у свою чергу, потребує розробки методології неантагоністичного розв'язання усієї найскладнішої системи суперечностей, між особистістю і суспільством, між усіма існуючими соціумами, між людством і природою тощо. Чи можливо це зробити? Найскладніший характер цього завдання спричинив широке

розповсюдження скептичних та плюралістично-агностичних поглядів на його вирішення. Але у кожній історичній епосі, яка ставить перед людством принципово нові проблеми, виникають і принципово нові засоби їх вирішення.

Філософія педагогічної освіти, як і філософія освіти в цілому, – сфера, яка разом з еволюцією передбачає певні стабільні основи, що зберігають своє значення на будь-яких етапах розвитку людства. Але під впливом тих чи інших процесів окремі з цих ідей набувають особливого значення. З'являються нові ідеї, які повинні враховуватися, особливо в педагогічній освіті. Першою такою ідеєю називають сьогодні ідею людиноцентризму в освіті та в педагогіці.

Дійсно, незважаючи на те, що ніхто ще прямо не заперечує великого значення філософії освіти, Україна й зараз суттєво відстає від багатьох країн, насамперед розвинених, в розробці і впровадженні філософії освіти. Ще у більшій мірі це стосується розробки філософії освіти на досягненнях синергетичної методології.

Зараз в Україні серед вчених, політиків, економістів усе більше поширюється так звана концепція «нового центризму», яка спрямована якраз на подолання однобічності як колективістичної, так і індивідуалістичної тенденцій. Подальша розробка цієї концепції на засадах синергетичної парадигми, ідей багатьох сучасних мислителів, які розвивають вчення близькі до останніх парадигм, може забезпечити не лише значне прискорення темпів розвитку економіки і культури України, а допоможе нам знайти своє особливе унікальне місце в оптимізації вирішення найгостріших проблем сучасності у прогресивному розвитку людства.

Таким чином, величезна роль філософії освіти у вирішенні найважливіших проблем як усього сучасного людства, так і українського народу, потребує тих суттєво нових заходів, які направлені на активізацію філософії освіти та впровадження її у всі види освітянської діяльності.

Усвідомлення негативних наслідків науково-технічного прогресу обумовило звернення суспільної спільноти до переосмислення наукових, філософських, соціальних та освітянських парадигм. Поступово людиноцентрична парадигма у вигляді різноманітних філософських течій – феноменології, філософської антропології, екзистенціалізму, герменевтики – завойовує науковий і освітянський простір. Осмислення важливих проблем педагогіки, її цілей, завдань, принципів у рамках методології освіти відбувається в контексті гуманістичної парадигми, що розглядає людину як унікальну неповторну цілісність, активну творчу істоту, котра може впливати на свій розвиток і життя завдяки власним смислам і цінностям. Тому мета освіти – пізнання сутності людини, прагнення до її піднесення і самовираження. Стратегія реформування сучасної освіти визначається концептуальними ідеями, що наголошують на ролі культури і мистецтва як духовних джерел і способів розвитку цілісної особистості, її світосприймання, світобачення і світорозуміння.

Таким чином, сучасному вчителю для того, щоб спрямувати свою педагогічну діяльність у площину гуманітарної особистісно орієнтованої парадигми освіти, необхідно бути людиною освіти, науки і культури, справжнім носієм духовності й усвідомлювати концептуальні основи філософії мистецької освіти.

Поняття філософії мистецької освіти

Для людини, в якому б світі вона не жила, якими б «ізмами» не мислила, природним є прагнення перетворити хаотичність, невизначеність світоуявлень на усталене ціле – стан врівноваженості, гармонійного світовідчуття завжди більш комфортний для людської істоти. Звернення до художнього досвіду сприяє гармонізації як внутрішнього світу особистості, так і її уявлень про світ зовнішній, значно розширюючи духовні обрії людини та узагальнюючи ієрархію її цінностей і смислів. Універсальна природа мистецтва надає значні можливості для гармонійного поєднання логіко-раціонального та образно-інтуїтивного світовідчуття. Пробуджуючи та поглиблюючи людські почуття, мистецтво одночасно спонукає працювати думку, формуючи здатність до цілісного світосприймання й цілісного світоосягнення. У постпостмодерному світобаченні художня ризома замінюється новою естетичною картиною світу: замість хаосу – ідеальна впорядкованість, а мистецтво постає такою ж універсальною формою світорозуміння (світозалучення), як і філософія, адже воно не менш яскраво кристалізує загальні світоглядні принципи та визначає головні сенсожиттєві орієнтири людського буття.

Відповідно, художньо-естетична освіта набуває сьогодні все більшої ваги у загальному процесі реформування національної школи. Тому традиції мистецької освіти є не лише національним культурним здобутком, чинником формування у підростаючого покоління національної самосвідомості, а й унікальним джерелом трансляції загальнолюдських духовних цінностей, можливістю багатогранного впливу на духовний розвиток молодої людини.

Філософія мистецької освіти спрямована на пояснення смислу, закономірностей, основних напрямків духовно-практичного осягнення мистецтва, його використання у навчально-виховному процесі, тлумачення впливу художніх творів. Найважливіші функції філософії мистецької освіти полягають у застосуванні фундаментальних філософських принципів для

осмислення і переосмислення освітньої діяльності, інтеграції всіх елементів педагогічної діяльності в галузі мистецтв. Зміст філософії мистецтва базується на філософії освіти та філософії мистецтва, пов'язаними із філософією як методологією пізнання.

З точки зору педагогіки мистецтво завжди розглядалось або як предмет фахового навчання, або як засіб художньо-естетичного виховання. Педагогіка завжди була пов'язана з філософськими ідеями свого часу. Філософію освіти можна визначити як галузь знань, що спрямована на осмислення місця освіти в культурному житті суспільства, соціальної потреби у формуванні освіченої людини, світоглядних проблем розвитку педагогічного процесу та його взаємозв'язку з духовним прогресом людства. Зіставляючи різні концепції, школи, течії і піддаючи їх критичному аналізу, філософія освіти знаходить загальнометодологічні засади розуміння феномена освіти, розкриває її функції. Вона дає підстави для обґрунтування орієнтирів реорганізації освітньої системи, шляхів проектування нової школи.

Сучасна філософська думка стверджує важливість координації двох органічно взаємопов'язаних площин осягнення мистецтва учнями: суспільної (об'єктивної та особистісної (суб'єктивної)), які разом відтворюють художню картину світу у процесі спілкування з мистецтвом, що впливає на розвиток духовного потенціалу особистості.

Особистісна спрямованість художнього пізнання, що сполучає мудрість розуму та мудрість серця у художньо-естетичному досвіді, перетворює педагогіку мистецтва на світоглядну сферу навчання і виховання, своєрідну філософію особистісної освіти, адже світоосягнення в мистецтві і через мистецтво відбувається виключно в контексті особистісно-ціннісної екзистенції, а вищі цінності світовідношення тільки тоді стають надбанням особистості, коли вони пережиті, а не сприйняті теоретично. Як певним чином впорядкована система успадкування, збереження і передачі духовних

цінностей від покоління до покоління мистецька освіта існувала в кожному суспільстві.

З розвитком філософії стає можливим і теоретичне осмислення художніх феноменів, у тому числі й мистецької освіти. У наш час розвиток мистецької освіти, як і освіти в цілому, відбувається в складних умовах трансформації пізнання з перспективою вже постпостмодерністської еволюції, опосередкованої не лише глобалізацією й інформатизацією культурного середовища, а насамперед його технообразотворчістю та всеохоплюючою віртуалізацією. Специфіка постпостмодернізації культури виявляється через ствердження низки нових художньо-естетичних канонів – інтернетівська арт-діяльність, що успішно конкурує з її традиційними формами, інтерактивність, віртуалізація художнього середовища тощо.

Тому важливим завданням сучасної мистецької освіти є віднаходження обов'язкового сьогодні «культурного навігатора», а інколи й «протиотрути» від низькопробності у житті і мистецтві – озброєння індивідуальної свідомості сформованим естетичним смаком, розвинутим художнім світоглядом, уявленнями про духовність як найвищу цінність людського буття.

Філософським підґрунтям виховного та навчального процесу мають стати принципи пріоритету свободи реалізації можливостей саморозвитку особистості за рівних умов доступу до якісної освіти; єдності загальнолюдських і національних інтересів, формування толерантного світогляду та взаємодії народів і культур; системності, взаємозв'язку теорії з практикою, гуманітарного та природничого знання, забезпечення освіти протягом життя. Навчальний процес потребує здійснення на основі плюральної методології соціального пізнання, усвідомлення єдності людської історії, діалогової форми організації виховання та навчання особистості. Останнє потребує активного переходу від освіти як жорстко керованої системи до нової парадигми – освіти як плюрального простору множини можливостей.

Ідеї діалогової взаємодії, що знайшли своє відображення у принципах «педагогіки співпраці», які розкрито в багатьох освітніх системах і в контексті яких повинні викладатись мистецькі дисциплін, стають ключовими категоріями художнього спілкування, художнього самовираження, рефлексивного осягнення художнього смислу та ін. Ось чому запровадження нових підходів ще більше зумовлює звернення до філософських, психологічних, естетичних, мистецтвознавчих теорій різних часів які спрямовують сучасну філософію мистецької освіти на осмислення процесів формування духовності особистості засобами мистецтва.

Світоглядна функція філософії мистецької освіти

Культуровідповідність мистецької освіти полягає в опануванні суб'єктами навчально-виховного процесу знань на рівні сучасних досягнень культури; розумінні її ролі у життєдіяльності суспільства і кожної людини; реалізації такого педагогічного впливу, який спрямований на прилучення до скарбниці світових і національних художніх цінностей з метою духовного розвитку особистості; формуванні творчих здібностей, світоглядної позиції, здатності до морально-естетичного самовдосконалення.

Важливий висновок філософії мистецької освіти полягає у необхідності розвитку гуманістичного світогляду як незмінної константи культурного прогресу суспільства, що ґрунтується на самоцінності особистості. Мистецькі твори виражають різні світоспоглядання, психологічні й моральні особливості людини, спосіб життя та мислення на основі вічних цінностей: краси, добра, любові, істини.

Особлива активізація свідомості засобами мистецтва зумовлюється тим, що художній твір і відтворює дійсність, і оцінює зображуване, прагнучи виявити його сутність. Така передача цінності буття не тільки збагачує своїх читачів, глядачів, слухачів життєвим досвідом, але й спонукає до його ціннісного переживання, яке становить важливий компонент світоглядної позиції. Не випадково саме мистецтво, котре виникло раніше, ніж наука і філософія, тривалий час відіграло провідну роль в осмисленні світу.

Глибина мистецьких творів полягає у здатності акумулювати людський досвід. Кожна епоха диктує свої пріоритети в системі знань і ціннісних орієнтацій, виділяє, головне, другорядне в них. У світоглядній проблематиці фокусується одна з головних суперечностей педагогічного процесу: співвідношення пріоритетів загальних цінностей, які висуваються офіційною системою освіти та особистісних цінностей, індивідуальних потреб учнів. Характерним для творів мистецтва є знання цінності буття, що впливає на розвиток світосприйняття, формування цілісної художньої картини світу.

Нині стає все більш очевидним, що знання про світ – ширші за будь-які ідеологічні уявлення.

Взаємозв'язок пізнавальної та практичної діяльності спрямовує розвиток ціннісних орієнтацій людини, що визначають соціально-організуючу аксіологічну функції мистецьких творів й тому світоглядна проблематика є органічною і закономірно зумовленою для самого змісту мистецтва, що становить специфічну художню форму художньо-естетичного світогляду. У мистецтві, як чуттєвому пізнанні, здійснюється універсальна можливість переживання чужого досвіду із збереженням власної суверенності. Тому форма художнього світогляду є не менш важливою для розвитку особистості. Важливим засобом реалізації світоглядного потенціалу мистецтва є педагогічний процес.

Зміст світогляду визначається різноманітними відношеннями в системі природа-суспільство-людина, які розкриваються в єдності історично минаючого і вічного, загального та індивідуального. У такому розумінні світогляд – фокус людського бачення світу – є стержнем культури, що відображає загальнолюдські та специфічні для кожного конкретного суб'єкта цінності й тим характеризує системоутворюючу якість культури – духовність. Саме категорія духовності розкриває вічне прагнення та потребу в пізнанні світу, смислу і призначення свого життя, орієнтацію на такий рівень культури, який характеризується ступенем опанування і повнотою реалізації загальнолюдських цінностей. Звідси випливає важливий висновок для філософії освіти щодо необхідності відродження гуманістичного світогляду як незмінної константи у розвитку цивілізації, критерію справжнього людського прогресу.

Мистецтво як особливий вид людської діяльності пронизує всі види світогляду. Можна легко простежити взаємозалежність художніх і релігійних світоглядних ідей у численних явищах духовного мистецтва. Не треба доводити значення міфологічних образів у розвитку художньої творчості. Широко відомі факти евристичного впливу на людину образної асоціації,

художньої метафори, що ставали трампліном для виникнення нової наукової ідеї. Про спорідненість мистецтва та філософії свідчить те, що вони співвідносяться з навколишньою дійсністю через специфічні образи, що створюються з метою пояснення та осмислення сутності реальних об'єктів.

Тому закономірним є твердження про те, що світоглядність становить найважливішу функцію мистецтва, його домінуючу, з котрої випливають усі інші функції: виховна, соціально-організуюча, комунікативна, аксіологічна. Так, основою світогляду є знання та індивідуальний досвід особистості, що характеризують гносеологічну функцію мистецтва. На основі знань формуються переконання, чуттєві відгуки на життєві й художні явища, які сприяють реалізації виховної функції мистецтва. Взаємозв'язок пізнавальної й практичної діяльності спрямовує розвиток ціннісних орієнтацій людини, що визначають соціально-організуючу і аксіологічну функції мистецьких творів. Відтак світогляд не є чимось зовнішнім для мистецтва, що прийшло з інших форм суспільної свідомості – філософії, науки, міфології. Світоглядна проблематика є органічною і закономірно зумовленою для самого змісту мистецтва, його художньої форми.

Створення умов для реалізації світоглядної функції мистецтва, що об'єднує художню картину світу та гуманістичну художню концепцію розвитку людини, є одним із пріоритетних напрямів сучасної педагогіки.

Роль сучасної філософії освіти в Україні *(на прикладі курсу «Художня культура»)*

Важливу роль у розвитку гуманістичного світогляду відіграє національний чинник. Адже основу духовності кожного народу кожної нації складає її самобутнє світосприйняття, що відображується в історичних подіях, традиціях, звичках, символах культури певного етносу. Важливу роль для розвитку культури України має національний ренесанс, який розвивався в контексті філософського українознавства на стикові історії, етнопсихології, філософії, культурології, релігії.

Варто зазначити, що в контексті проблеми національного перетинаються найрізноманітніші ідеологічні течії, які можуть приводити до протиставлення національного та загальнолюдського. Розв'язання таких суперечностей є одним із першочергових завдань філософії освіти. Національна культура є однією з багатьох загальнолюдських цінностей, що звучить у світовому оркестрі, не втрачаючи своєї самобутності й збагачується в процесі діалогової взаємодії з іншими культурами.

Навчальний предмет «Художня культура» має розкрити перед учнями багатства світової мистецької спадщини, засвоївши які молода людина призвичається до розуміння інших культур, до ідей відкритості, набуття ціннісно-орієнтованих нахилів, комунікативних та емпатичних вмінь, що дозволять випускникові загальноосвітніх навчальних закладів сприймати інші культури не пасивно, а розуміти, відчувати та виявляти пошану до їх носіїв.

Особливостями організації навчально-виховного процесу є такі позиції:

1. Розуміння мистецтва – це творчий процес співпереживання та інтерпретації, що носить активно діалогічний характер. Саме «діалог культур» дає змогу особистості не тільки прилучитися до вітчизняних і загальнолюдських цінностей, а й самовизначитися у світі культури,

включитися в її творення, удосконалюючи насамперед власний духовний світ.

2. На уроці має панувати атмосфера святковості, гармонії й доброзичливості, яка сприяла б передачі аури творів мистецтв та викрешувала б іскру емоційної позитивної енергії, яку можна отримати тільки в мистецтві.

3. Педагог має бути комунікативно виразним, аби учні не тільки розуміли, а й позитивно сприймали як мовлення учителя, так і паралінгвістичний контекст мови (доречність жестів, міміки, зовнішній вигляд тощо) та елементарно володіли цим мистецтвом самі.

4. Уроки «Художньої культури» мають розвивати в учнів почуття успіху від власних досягнень у царині мистецької культури, впевненості в спроможності самостійно вирішувати художні завдання.

Художня культура формує особливе ставлення до творів мистецтва, яке в подальшому має трансформуватись у сприйнятті та осмисленні людиною життєво значущі для неї сценарії буття. Змістовність художньої культури засвоюється в почуттєво-емоційній формі через особистісне ставлення, яке має життєве значення та смисл.

Як відомо, у людини існують різновиди ставлення до світу, який оточує її, утилітарно-практичне, науково-пізнавальне, етичне, релігійне та естетичне. Дослідники характеризують естетичне ставлення як процес зростаючої досконалої чуттєвої взаємодії людини зі світом, у якому вона не тільки переживає, але й пізнає, а також перетворює відповідно до свого ідеалу, до оточуючої дійсності. Воно визначає світосприйняття, духовний світ, поведінку, проявляється в усьому стилі життя людини. Естетичне ставлення до предмета відрізняється від однобічного, утилітарно-практичного тим, що відображає міру досягнутого людством багатства всебічності і цілісності суспільної практики й відповідно багатства і всебічності людського ставлення до світу. У естетичному ставленні людина позбавлена вузькоогоїстичного інтересу й вигоди, підноситься до

безкорисливого, справді людського ставлення до предмета. Отже, естетичне ставлення є водночас духовним – воно розвиває духовний світ людини. Найважливішою характеристикою такого ставлення є здатність людини самореалізуватися цілісно й усебічно.

Сучасні психологічні та педагогічні теорії розвитку особистості стверджують, що при взаємодії людини з цінностями художньої культури виникає головне – «розуміння», тобто фіксування факту події «зустрічі з самим собою», саморозумінням, яке історично закладено в природі людини. Факт отримує статус події в умовах співпричетності до явища, його переживання людиною.

Художня культура є самосвідомістю культури, її осмисленням, образом її регіонального, соціального, національного, соціально-естетичного існування.

На шляху виявлення і пізнання ефективності художньої культури виникають серйозні теоретичні та практичні труднощі, пов'язані передусім з самою природою впливу мистецтва: воно опосередковане досить складними процесами розвитку духовного світу людини, участю в них значної кількості інших соціальних факторів і тому не завжди піддається точним оцінкам. Більш того, соціальні умови визначили належність людини до різних соціальних груп з притаманною їм субкультурою. Маючи обмежену естетично-художню підготовку в офіційних субкультурах різних типів навчальних закладів, люди прилучаються до групових субкультур з переконаністю їхньої достатності для власного життя. Фактично зупиняється процес саморозвитку людської духовності, відбувається відмежовування людини від світових художніх надбань, що негативно позначається не лише на творчих спроможностях окремої особистості, але й суспільства в цілому, як у певно визначених історичних умовах, так і в умовах його власного самовідтворення.

Серед естетико-виховних завдань художньої культури ми виокремлюємо такі: духовний розвиток особистості, формування і задоволення її духовних

потреб, збагачення її діяльності. Саме у сприянні процесу, що наближає суспільство до цієї мети, вбачає сьогодні наука суть соціальної ефективності художньої культури. При цьому розрізняються ефект впливу мистецтва на особу, що виявляється в змінах її свідомості і поведінки, з одного боку, і ефект, зумовлений цими змінами й поширюваний на всі інші напрямки життя суспільства.

Змістовним ядром художньої культури є мистецтво, яке в синтезованому вигляді відтворює чуттєві уявлення людини про навколишню дійсність. Мистецтво втілює в собі надзвичайно потужну здатність розвивати людину. Людина звертається до мистецтва у пошуках істини й сенсу життя. У процесі сприйняття та осмислення трагічного і комічного, прекрасного і потворного, піднесеного і низького виховується та розвивається особистість.

Основним зберігачем і джерелом інформації у сфері художньої культури є твір мистецтва. Він цінний своїм пізнавальним, духовним, морально-естетичним впливом на людину, збагачує її досвід, розвиває емоції, інтуїцію, уяву, сприяє формуванню естетичного смаку, вихованню ідеалів. Перший крок у процесі сприйняття художнього твору – побачити в зображенні світу образ конкретної людини і прийняти по відношенню до неї зрозуміло-діалогічну позицію, що дає можливість подальшого руху від образу світу до світу самого глядача. Таке сприйняття художнього твору формує подію в житті людини. Зауважимо, що естетичне переживання може виникнути лише у тих випадках, якщо певний вид мистецтва внутрішньо близький тій чи іншій людині.

Концепції світу кожного митця є значущими й унікальними як безпосередні оригінальні емоційні відбиття часів, близьких нам або далеких. Входячи у світ, створений художником, людина здатна збагнути художній досвід сходження духу в усіх його колізіях, мінливостях, успіхах та невдачах. У цьому процесі стосунки між твором мистецтва і тим, хто його сприймає, завжди суб'єктивно значущі, тому що художні цінності спрямовані на особистісне переживання, розум та почуття людини.

Через мистецтво людина виражає своє розуміння світу, своє ставлення до нього. Моделюючи світ, воно дає можливість виявити різні співвідношення й взаємозв'язки цього світу, що стимулює особистість до творчості, розвитку власних здібностей. Саме творча особистість – найважливіша мета процесу навчання й виховання, естетичного зокрема.

Мистецтво сприяє духовному вдосконаленню людей, самооновленню традицій і норм культури міжособистісного спілкування, формуванню понять про загальнолюдські цінності та критерії оцінки явищ життя. Мистецтво покликане задовольнити одну з найвищих потреб людини – художню, яка інтегрує інтелектуальні, естетичні та моральні потреби. Ідеологічні, пізнавальні, освітні, виховні аспекти в художньому творі, що органічно вплетені в тканину живих, зримих художніх образів, впливають на свідомість людини непомітно, як і на розум, почуття, волю. Сприйняті і засвоєні художні образи стають мотивуючою силою людської поведінки, смислоутворюючими чинниками життя людей. Художня культура поєднує їх спільністю відношень до соціальних цінностей.

Художнє життя суспільства визначається найширшим спектром різноманітних духовних потреб та інтересів, а також множинністю зовнішніх по відношенню до художньої культури обставин. І ці зовнішні обставини, і зміна духовних потреб, і саме художнє життя, в свою чергу, впливають на людину, сприяючи формуванню її свідомості та діяльності. Підвищення складності цих процесів, зумовлених, крім усього іншого, різноманітністю прямих і зворотніх зв'язків, вимагає визначення цільових орієнтирів перспективного розвитку в даній сфері.

З огляду на викладене розв'язання проблеми формування естетичного ставлення до мистецтва сприяє розвитку творчого потенціалу особистості, її активності, вмінню жити за законами добра і краси, збагаченню емоційно-естетичного досвіду, формуванню культури почуттів, розвитку загальних та художніх здібностей, художньо-образного мислення, універсальних якостей творчої особистості.

Мистецька освіта пропонує свої форми, методи, стратегії й технології олюднення глобальних супертехнологій через сприйняття й розуміння глибокого аксіологічного, гуманного, почуттєвого, духовного змісту мистецтва й змінення на цьому ґрунті світоглядної парадигми особистості. Зі світобачення людини, що маніпулює завдяки своєму розуму силами Всесвіту відповідно до своїх бажань, потреб і волі – на світогляд людини, що гармонізує земний і космічний простір через осмислення голографічної єдності природних явищ, людини й Творця у Всесвіті.